

Usmej sa, keď odchádzam

Pavol Hammel

Ešte mám ten lístok,
na ktorý si mi napísala
písmom takým drobučkým,
akoby si ho šepkala,
že len tí, ktorých máme skutočne radi,
nám môžu dokázať,
že láska nie je večná.

Je to zvláštno stretnúť ťa dnes,
keď sa neoholený prechádzam medzi starými domami,
ktoré na nás hľadajú cez svoje slepé okná.

Je to zvláštno, že sa s tebou opäť rozprávam,
i keď miesto vecí, ktoré by sme chceli a mali povedať,
prekízneme vedľa seba po mostíku zbytočných slov.

Je to zvláštno, prekročiť svoj tieň,
všetky tie rozochvené vyznania vpísané do snehu,
sladké ranné malátnosti,
akosi zadomčivo sme otupeli.

Je to zvláštno, že sa už nikdy nespýtaš
prečo a s kým,
prečo a s kým,
v záhrade spím.

Je to zvláštno, že sa už nikdy nespýtaš,
prečo a s kým,
prečo a s kým,
v záhrade spím.

Usmej sa na mňa.
Usmej sa na mňa, keď odchádzam.

Usmej sa na mňa.
Usmej sa na mňa, keď odchádzam.

Usmej sa na mňa.
Usmej sa na mňa, keď odchádzam.

Usmej sa na mňa.
Usmej sa na mňa, keď odchádzam.

Iba sťahovaví vtáci sa vracajú.
Iba stromy majú dost času, aby mohli žiť v spomienkach.
Usmej sa na mňa, odchádzam.